

Pikku laulaja

(Palanen Helsingin elämää)

Kahvilassa vallitsi vilkas ja iloinen mieliala, sinne oli kokoontunut ihmisiä huoneiden täydeltä, se oli yksi noita työläisten kaupunginosan kahviloita mihin ei koskaan niin sanottu hienompi väestö tullut aikaansa viettämään; työläiset sinne nytkin olivat pistäytyneet kahvikupin ääreen tovereidensa kanssa pakinoimaan.

Kesken soiton ja iloisen puhelun astuu sisään pieni poika. Hän katselee ujon ympärilleen ja sitten omia repaleisia vaatteitaan ja luonnottoman suuria kenkiään, aivankuin anteeksi pyydellen. Lähinnä oleva pöytä on tyhjä, siinä ei istu ketään. Hän menee vähän matkaa pöytää kohti, mutta vilkaisee taas vaatteisiinsa ja vetäytyy seinän viereen seisomaan. Lakki kädessään hän katselee siinä kahvilan vilkasta elämää hetken.....

Tarjoilijat kulkevat ohitse hänen siitä huomaamatta, viimein joku heistä pysähtyy kysymään, tahdotko sinä joutain?

Tahdonko? Niin, tahdon vain kysyä, jos saisin laulaa täällä? Tarjoilija poistui mitään vastaamatta, mutta pikku laulaja ei sitä ainakaan kielloksi ymmärrä koska hän heti soiton lakkauttaa astuu vähän keskemälle lattiaa ja alottaa laulun lapsellisen kirkkaalla äänellä. Alussa se käy vähän arasti, mutta pian hän unohtaa ympäristönsä ja laulu kuuluu selvänä.

Heti lakkaa iloinen puhelu, kaikki kääntyvät katsomaan pikku laulajaa, kun hän seisoo siinä repaleissaan, surkastuneena ja nälkäisen näköisenä turvattomana aivan kuin pieni lintu talven pakkasessa. Laulullaan kertoo hän kurjuutensa, eikä vain omaansa, vaan monen monen samanlaisen lapsen kohtalon.

"Voi kun on kolkko mieron tietä kulkea, aina ovelta ovelle.

Kylmäkin on minun, kun vaatteissani jälellä ei ole kun repaleet.

Rukoilen mä teitä,
säälikää te meitä.
Antakaa te minulle
leivän palanen.

Laulun loputtua oli aivan hiljaista, ei pikku laulaja itsekään uskaltanut paikaltaan siirtyä, katseli ympärilleen äänettömänä ja vähän hämillään. Kuinka vanha sinä olet? kysyi viimein lähinnä istuva mies.

Seitsemän vuotta, vastasi pikku laulaja.

Seitsemän vuotta vasta. — Eikö sinulla ole vanhempia, kysyy taas joku.

On minulla äiti, mutta hän käy päivät työssä ja minun täytyy aina olla yksin kotona, niin pyysin äidiltä, enkö saa mennä kaupungille. Voin vaikka laulaa, toisetkin pojat tekevät niin.

Eikö sinulla ole isää?

Ei, minun isäni on tapettu, valkoiset ampuivat hänet heti, kun kaupunki oli vallattu.

Puna orpo siis — niin, kenenkypä muiden lapset vallaan niin turvattomia ovatkaan, kenellekään ei tämän yhteiskunnan kurjuus niin selvästi näy, kuin pikku orvolle, jonka isä on murhattu maankavaltajana. Tällaisia kysymyksiä ja vastauksia kuulee hän ympärillään, kun hän kokoo joitain kuppilantteja, jotka hän saa palkaksi laulustaan. Kiitollisena pistää hän rahat taskuunsa ja lähtee kadulle kulkemaan edelleen. — Kadulla kasvamaan Sehän on niin monen orvon ainoa olinpaikka.—?

TERVEHDYS NUORISOLLE

Kauas, kauas yli maan
Liidä tervehdys tää:
Oi, nouseva nuoriso,
Totuus jo ymmärtäkää!
Vapautustoihoni liittykää!
Riveihin, pystyy päät!

Nuoret, valveille jo!
Tunne kurjuutes vuo.
Veriveljies' verta nyt
Tyrannit ilkkuen juo.
Heille kostosi terää
Hio, nuoriso, herää!

Julmurit nauravat nyt—
Kauan ei, kukaties.
Me voitamme vielä
Kun nousee joka mies!
Ei auta nyt armo,
Kokoon nuortenkin tarmo!

Herkkä nuorilla sydän,
Niin pehmeä kuin vaha.
Siihen helposti tarttuu
Sekä hyvä että paha.
Siispä joukkosi tiedä,
Ettei väärään viedä.

Katso, missä sä liikut,
Minkä luokan oot verta.
Muista, että sä vannot
Vielä kostavasi kerta!
Nuorten uskallus ylväs
On voimamme pylväs!

Paina mielees' tää sana:
Nyt luokkataisteluun nuoret!
Nuorten voiman mahdollia
Siirtyä vaikkapa vuoret!
Sanoo tunto ja vaisto,
Pian on viimeinen taisto!

Silloin voitto on meidän,
Päivä koston koittaa!
Ne, jotka nyt ilkkuvat
Hätäkelloa saa soittaa.
Ja riemu kymmenkertainen
On palkkana nuorien!

TYÖ.

Työ muuttavi ihmeheksi
itsensä ihailtavaksi.
Vesille askeleensa asettaa
ja ilmojen halki ratsastaa.

Syvällä syvyydessä kaivannon
nähtävänä työn taidokkuus on.
Se nostaa ilmoille kullan ja muut
työ yksin pystyttää muistopuut.

Rohkaistu jo, pelkäävä orja
ja oikea paikkasi ota!
On päälläsi työn suuri siunaus,
Sillä sinä työn oot valtiast!

Syytä itseäs' älä muita.
Työhön sekä voimaas' luota
ajan näet sinä työn takana,
missä ihminen ei ole orjana.

Kypsyvät joutuin työn hedelmät,
joka tunti lisääntyvät,
nappu jos maistaukin katkeralta
hedelmä maistuu makealta.

Erhetty työhön uskomatoin
työtään turhaksi tarkastain.
Koska voima työn oma tulkki on
niin työ yksin on voittamaton.

Hilma L—r.

TE ETTEHÄN?

Miksi veljyt sä vaivuit suruun ja
huoleen?
Joko raukesi usko ja toiveesi
parhain?
Kuihtuiko, kuoli kaikki se kaunis,
ja sammuko intosi — näinkö jo
varhain?

Näin pianko unohdit valasi kalliin,
joka nälän ja kuoleman mailla sa
vannoit?
Näin pianko — sitä en uskoa
voisi —
sä kärsimyksesi anteeksi annoit?

Näin pianko raukesi voitettun voima,
jota "voittajakaan" ei voittaa voinut?
Vapautus, oi, onko jo kuollut,
mi kaatuvain huulilta yöhön on
soinut?

Ei, ei! Tuhat äänin kohta se helää!
Vain hetkeksi, laulu on mahtava
laannut!
Vain hekeksi! Kohta se kaikuen
helää,
kun nousevi joukkomme, lyötynä
maannut!

Kun nousee se joukko, joka lyötynä
voihkii,
joka harhaa synkkänä, menneitä
surren,
kun nousee se joukko ja voimansa
tuntee
ja rientää taistoon hammasta purren!

Oi, murrettu veljyt ja murtunut
sisko,
oi itkevä maammo ja huokaava
taatto,
te ettehan sortua suruunne tahdo? —
Teitä toiminta kutsuu! — On taistelun
aatto! Yrjö M—la.

Neero lupasi marttyyreille armon,
jos he luopuvat uskostaan Jeesukseen.
Hoover lupaa leipää nälkää näkeväille
kansalle Venäjällä, jos he kieltävät us-
konsa työväen hallitukseen.

Usein tapaan itseni ajattelemassa,
sanoo yksi kongressimiehemme. Se
on kerrassaan ilahduttava seikka, jos
se on totta.